

Torsdag d. 14/12: Santa Claus is coming to town

Jes kørte Julie i skole den følgende morgen. Og at dømmen på trafikkaosset op til skolen var der mange andre forældre, der heller ikke turde sende deres børn ud at cykle i mørket.

Julie havde aldrig nogensinde været så glad for at komme i skole, som hun var den dag. Og aldrig havde hun været så glad for at se sine venner. De hvinede og krammede, som om de ikke havde set hinanden i årevis. Henrik havde sorte rande under øjnene, og Mies kinder var røde af træthed. Men de var der alle sammen.

"Har I hørt noget om natnisserne?" spurgte Alex hurtigt. "Er der nogen, der har set dem?"

"Der var ingenting i nyhederne her til morgen," sagde Henrik.

"Måske er de bare ikke sultne længere?" spurgte Mie håbefuldt.

"Det virker lidt for godt til at være sandt," sagde Henrik. "De er sikkert bare blevet ... overraskede over, at fårene er blevet flyttet."

Julie så sig omkring. De sad ved et lille gruppebord, godt skjult bag nogle store rumdelere og en grøn bregne. Skolen gjorde sit bedste for at hjælpe Gyrsvilde med at vinde prisen som byen med årets bedste julestemning, så der var juleklip, gran og guirlander over det hele.

Julie åbnede sin taske og trak den store bog om natnisserne frem. De tre andre betragtede den med tilbageholdt åndedræt.

"Jeg har læst Klaus' noter," sagde Julie. "Og vi skal have seriøst gang i julestemningen. Natnisserne hader næsten alle juleting."

"Det er da mærkeligt, når de sover hele sommeren væk," sagde Alex.

"Det er ikke spor mærkeligt," sagde Julie. "Grunden til, at juleting er blevet til juleting er netop fordi, at natnisserne hader dem. Det er alle sammen ting, som vi er begyndt at gøre for at beskytte os mod dem." Henriks øjne strålede.

"Så ... juletræer," sagde han. "Vi tager et juletræ ind i stuen fordi natnisserne ikke kan tåle harpiks!"

"Præcis," sagde Julie. "Og det fik mig til at tænke: Hvad mere kan natnisserne ikke lide?"

Hun bladrede igennem bogen, til hun kom til et billede af et bål.

"Varme," sagde hun. "Og lys. Begge dele er noget, som natnisserne ikke bryder sig om. De kan lide det, når det er koldt. Det er derfor, de vågnede, da den kolde luft kom ind i grotten."

Hun bladrede videre, til hun nåede en side med tegninger af krydderier og rødder.

"Kanel," sagde hun.

"Vent ... Kanel??" udbrød Mie vantro.

"Kanel er faktisk ret farligt," indvendte Henrik. "Man kan få udslet af at få det på huden. Og man må heller ikke spise for meget af det."

"Og alligevel bruger vi det til at bage julesmåkager med," sagde Julie. De kiggede alle begejstrede på hinanden.

"Hvad med julemusik?" spurgte Mie ivrigt. "Og konfekt?"

"Nissehuer!" udbrød Alex.

"Snemænd!" skreg Henrik.

"Hvad med kirken?" spurgte Mie igen og lænede sig frem. "Ligesom i sådan nogle film med dæmoner! Måske kan natnisserne ikke gå ind i kirker? Måske brænder de, hvis de rører ved helligt vand?"

"Vi må spørge Klaus," konkluderede Julie. "Men ikke i dag. Min far kommer og henter mig, og jeg har lovet at blive hjemme i aften."

"Hvis vi er rigtig artige, kan det være, at vi må ses i weekenden," smilede Henrik.

De nikkede alle sammen. I samme øjeblik ringede det ind, og skoledagen begyndte.

Klaus lagde kuglepennen fra sig og strakte sin værkende ryg. Alle timerne i kælderen, hvor han sad sammenkrøbet over de gamle skrifter, havde sat deres spor i kroppen. Han så sig om i rummet. Støvet hang dovent i luften, oplyst af de gamle glødepærer. På gulvet lige for toppen af trappen lå Frank og snorkede, så gulvpladerne vibrerede.

Det var rædsomt arbejde at få mening ud af de gamle tekster. De fleste af bøgerne var en samling af historier og overleveringer fra bønderne, som de lærde fra kirken havde skrevet ned og indsamlet. Sproget var gammelt, og der var passager på latin. Nogle steder var de guldne sider bare oversået med stikord.

Klaus var blevet overdraget hele den ældgamle samling, da han blev indviet i Nox Dryadalis. Han havde etableret den skjulte kelder under lokalarkivet, og han havde været aktiv i lokalpolitikken for at bevare fredningen af Frevsinge Enge. Det var dét, han var blevet trænet til. At holde på hemmeligheden. Han var aldrig blevet trænet til kamp. Ingen havde forestillet sig, at det ville blive nødvendigt.

Han stirrede på udstillingsmontren med det ældgamle julemandskostume. Han vidste, at det havde en central betydning, men nu havde han ledt efter svar i flere dage, og han syntes ikke, at

han var blevet klogere. Natnisserne havde en eller anden reaktion på farven rød, så meget havde han forstået. Men hvilken?

Måske ophidser farven dem? tænkte Klaus. Som i tyrefægtning? Nej, vent nu lige ... Er det ikke noget med, at tyre er farveblinde? Han sukkede højlydt og gned sine tindinger.

Noget vækkede Frank, og hunden gøede forsovet ud i stuen. "Hvad er der nu?" brummede Klaus.

Han så på uret. Klokkeren nærmede sig tre. Havde han virkelig siddet dernede så længe?

Han rejste sig og gik besværet op ad trappen. Frank lavede et opstemt hop, da han så sin ejer.

"Det er vist spisetid," sagde Klaus og kløede hunden bag øret.

I samme nu buldrede et vindpust forbi huset. Hoveddøren klaprede let i sine hængsler. Klaus gik hen til vinduet og stirrede ud i haven. Lyset var allerede begyndt at falme. Luften var fyldt med snefnug, der så sorte ud mod den mørknende himmel.

"Det trækker op til uvej," mumlede han for sig selv.

En grangren rev sig løs fra muren og trimlede gennem græsset. Et øjeblik stod Klaus og så efter den.

Så gik han hen efter sit jagtgevær.

Julie var nået inden døre lige inden snestormen for alvor tog fat. Og selvom vinden hylede udenfor, så var hun i det bedste humør, hun havde været længe. Hun tømte sin overfyldte taske ud på køkkenbordet. Konfekt, medister og syltet rødkål. Store, orange appelsiner og høje, røde stearinlys. *Så, tænkte hun. Nu kan natnisserne bare komme an.*

Jes og Christian kæmpede for at stormsikre bordene og træerne ude i gårdspladsen. Julie tændte for radioen, satte stearinlysene i stager og begyndte på endnu en portion brunkagedej. *Og denne gang får jeg dem også bagt*, lovede hun sig selv.

Da hun cyklede fra skole, havde hun været i tvivl, om hun overhovedet ville kunne genkende de julede varer henne i butikken. Det var jo ikke ligefrem noget, de havde gjort særlig meget ud af i hendes familie. Men da hun stod henne ved købmanden, så var det lettere, end hun havde troet. Og savnet af hendes mor, som hun havde troede ville blive større, var faktisk kun blevet mindre.

Måske kunne hun rent faktisk godt klare det her.

Både sine forældres skilsmisse ... og natnisserne.

Klaus sad i sin lænestol med blikket stift rettet mod døren. Den ene hånd hvilede på geværet i hans skød. Fjernsynet kørte i baggrunden, men han havde ikke set på skærmen i en time. Han havde tændt lyset i hele huset, og i køkkenet spillede radioen.

Frank kunne godt fornemme, at der var noget i gære og var krøbet ind under lænestolen. Her lå han med hovedet mellem Klaus' fødder og stirrede ud i stuen med sine sorte øjne.

Klokken havde passeret otte om aftenen. Himmelen var kulsort på den anden side af vinduerne. Klaus kunne høre vinden hyle og snefnuggene tromme mod vinduerne på den ene side af huset. Han blinkede hurtigt med øjnene nogle gange. Kroppen værkede, og trætheden var begyndt at melde sig. Men han havde ikke råd til at sove nu.

Noget bevægede sig i randen af hans synsfelt. Klaus rettede sig op med et sæt. Det gav et gib i Frank, som peb og trak hovedet ind under

stolen. Klaus stirrede på den sorte firkant, som var vinduet lige ved siden af døren.

Intet.

Og så: En bevægelse. Eller var det noget, han bildte sig ind?

Klaus kneb øjnene sammen og lænede sig frem.

I samme nu dukkede to hvide refleks-øjne op i midten af vinduet.

To ... Fire ... Seks hvide, lysende øjne stirrede ind på ham fra mørket udenfor.

Klaus mærkede en iskold fornemmelse sitre ned ad ryggen. Han strammede grebet om jagtgeværet.

Nu dukkede der også et par hvide øjne op i vinduet på den anden side af døren. Den var tæt på. Så tæt, at den måtte kunne række ud og røre ved ruden, hvis den ville. Lyset fra stuen faldt ud af vinduet, og Klaus kunne skimte den hvide pels og de lange, spidse tænder, der glinsede af savl.

Så er det, som jeg frygtede, tænkte Klaus. *Lugten af harpiks er ikke god nok, når det stormer sådan. Jeg er ikke længere beskyttet.*

Klaus rejste sig og løftede truende geværet. De lysende refleks-øjne fulgte hans mindste bevægelse. I det samme begyndte den skrabende lyd på døren igen, og Frank klynkede fra sin plads under lænestolen. Lyden var mere insisterende denne gang, og døren rystede på sine hængsler.

Klaus greb fjernbetjeningen og skruede så højt op, som det var muligt. Han var ikke sikker på, at de høje lyde ville beskytte ham. Men han håbede det. Lige nu afhang hans liv af det.

Langsomt gik han baglæns ud i køkkenet, stadig med blikket og jagtgeværet rettet mod vinduerne. Han skævede til telefonen på køkkenbordet og overvejede at ringe til politiet. Men han vidste, at de

ikke ville være forberedte på, hvad de kom ud til. Hvis de overhovedet nåede frem i tide.

Natnisserne fortsatte med at arbejde på døren. Fjernsynets larm overdøvede de skrabende lyde, men han kunne se døren røkke frem og tilbage. Klaus bakkede helt ind i hjørnet af køkkenet. Det var kun et spørgsmål om tid, før de trængte igennem. Han mærkede efter, hvor mange patroner, han havde i lommen, men han var i tvivl, om han ville have tid til at lade igen, når han havde skudt.

Pludselig bragede en arm gennem vinduet bag ham, og et sæt kløer så skarpe som metal borede sig ned i Klaus' skulder. Klaus skreg af smerte og tabte geværet på gulvet. Natnissernes triumferende skrig ringede for hans ører.

Omtumlet af smerte forsøgte Klaus at rive sig løs, men natnissen borede kløerne dybere ned i skulderen og trak ham tilbage mod køkkendisken. Han kunne høre bæstet forsøge at kæmpe sig igennem ruden bag ham med en lavmælt, gurglende knurren.

Noget sprang op på bordpladen ved siden af ham. I næste sekund udstødte natnissen et klagende skrig og trak kløerne til sig med et ryk. Klaus gispede af smerte og faldt om på køkkengulvet. Han kæmpede sig hen til geværet og greb fat i det med rystende hænder. Oppe på bordpladen kunne han høre noget gø.

Klaus drejede rundt, stadig siddende på gulvet og fik øje på Frank, der gøede ophidset, indtil natnissens arm sendte den lille hund flyvende hen ad gulvet.

"Frank!" skreg han, så det brændte i lungerne.

Så trykkede han på aftrækkeren.

Et enormt brag ragede gennem huset. Natnissen, der før havde været på vej gennem vinduet, skreg i vilden sky. Klaus skød igen og mærkede rekyl slå mod skulderen. Han smed geværet fra sig og fik

sig med en kraftanstrengelse hevet op til køkkenbordet, hvor radioen stod. Han tog fat i volumenknappen og drejede den helt om på max.

'Santa Claus Is Coming To Town' med The Jackson 5 bragede ud af højttalerne. Klaus faldt omkuld på gulvet og tog sig til ørerne. Rytmen fik gulvet til at vibrere, så højt var det. Han lukkede øjnene hårdt i og ventede på, at natnisserne kastede sig over ham. Men da sangen ebbede ud, var der stadig ikke sket noget.

Med hvæsende åndedræt satte Klaus sig op. Musikken slog over i et lidt mere stille nummer, og han stirrede op mod det ødelagte vindue. Der var små sort-røde plamager på karmen og på bordpladen. Den sorte nat på den anden side af ruden virkede tom og stille.

Klaus kom vaklende på benene og tumlede ind i stuen.

"Frank," kaldte han panikslagent. "Frank, hvor er du?"

En lille, skræmt pibelyd sivede ud fra mørket under lænestolen. Klaus ignorerede smerten i skulderen, vaklede over stuegulvet, smed sig ved siden af stolen og trak den lille franske bulldog op i skødet. Frank rystede over hele kroppen, men virkede ellers nogenlunde uskadt. Klaus sukkede lettet.

"Vi sover i kælderen i nat," sagde han.

Til tonerne af 'Mary's Boychild' fik Klaus slæbt sig selv og sin hund hen til den skjulte lem i gulvet. Lyset brændte stadig i hele huset, og fjernsynet kørte på højeste volumen. Klaus gik ned ad trappen med Frank på armen og lukkede lemmen efter sig.